



מקור המאמר בוהר פרשת חקת דף קפג ע"א  
הצדיקים הנפטרים מתפללים על החיים

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה וְגו'. (במדבר ט)  
אִמָּאֵי לְעֵינַי כָּל  
הַעֲדָה. אֵלָּא, בְּגִין דְּאַהֲרֹן הוּא רַחִימָא דְעַמָּא,  
וַיִּתִּיר מִכְּלָא, וְלֹא יִימְרוּן דְּהָא אֶתְנַגִּיד עַל יְדָא  
דְּמֹשֶׁה. וּמֹשֶׁה מְשִׁיךְ לְאַהֲרֹן בְּמַלְיוֹן, עַד דְּסָלִיקוּ  
לְטוֹרָא, וְכָל יִשְׂרָאֵל הוּוּ חֲמָאן, בְּשַׁעֲתָא דְאַפְשִׁיט  
מֹשֶׁה לְבוּשֵׁי דְאַהֲרֹן, וְאַלְבִּישׁ לוֹן לְאַלְעָזָר.

מָאֵי טַעְמָא מֹשֶׁה (נ"א וּלְאַהֲרֹן). אֵלָּא מֹשֶׁה אֲלֻבְשִׁינוּן  
לְאַהֲרֹן כַּד סָלִיק לְכַהֲנָא, הָדָא הוּא דְכֹתִיב  
וַיִּלְבַּשׂ מֹשֶׁה אֶת אֶהֲרֹן אֶת בְּגָדָיו, וְכֹתִיב (ויקרא ח)  
וַיִּלְבַּשׂ אוֹתוֹ אֶת הַמְּעִיל. הַשְּׂתָא. מֹשֶׁה אֲעֵדִי  
מִצִּיּוֹן, מַה דִּיֵּהֵב לִיָּהּ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲעֵדִי  
מִצִּיּוֹן, מַה דִּיֵּהֵב לִיָּהּ. וְתַרְוֵייהוּ אֲפִשִׁיטוּ לִיָּהּ  
לְאַהֲרֹן מִכְּלָא, וּמֹשֶׁה אֲעֵדִי לְבָר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ  
הוּא לְגו. וְעַד דְּאַעֲדִי מֹשֶׁה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא  
אֲעֵדִי, זַכָּאָה חוּלְקָא דְמֹשֶׁה.

זַכָּאָה חוּלְקוֹהוֹן דְּצַדִּיקָיָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי  
בִּיקְרִיָּהוֹן. אֶתְקִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַהֲרֹן,  
עֶרְסָא וּמְנִרְתָּא דְדַהֲבָא דְנֶהְרָא. וּמְדִידִיָּה נְטִיל,

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה וְגו'.  
לָמָּה לְעֵינַי כָּל הַעֲדָה? אֵלָּא  
מִשּׁוּם שְׂאֵהֲרֹן הִיָּה אֲהוּב הָעָם  
יֹתֵר מִהַכֹּל, וְלֹא יֵאמְרוּ שְׂזָה  
נִמְשָׁךְ עַל יְדֵי מֹשֶׁה. וּמֹשֶׁה מְשִׁיךְ  
לְאַהֲרֹן בְּדַבְרִים עַד שְׁעָלוּ לָהֶר,  
וְכָל יִשְׂרָאֵל הִיוּ רוֹאִים בְּשַׁעֲתָא  
שְׂהַפְשִׁיט מֹשֶׁה לְבוּשֵׁי אֶהֲרֹן  
וְהַלְבִּישָׁם לְאַלְעָזָר.

מַה הַטַּעַם מֹשֶׁה (וּלְאַהֲרֹן)? אֵלָּא  
מֹשֶׁה הַלְבִּישָׁם אֶת אֶהֲרֹן  
כְּשַׁעֲלָה לְכַהֲנָה, זֶהוּ שְׂכַתוּב  
וַיִּלְבַּשׂ מֹשֶׁה אֶת אֶהֲרֹן אֶת  
בְּגָדָיו, וְכַתוּב (ויקרא ח) וַיִּלְבַּשׂ  
אֹתוֹ אֶת הַמְּעִיל. כַּעַת מֹשֶׁה  
הוֹרִיד מִמֶּנּוּ מַה שְׂנַתָּן לוֹ,  
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹרִיד מִמֶּנּוּ  
מַה שְׂנַתָּן לוֹ, וְשִׁנְיָהּ הַפְּשִׁיטוּ  
אֶת אֶהֲרֹן מִהַכֹּל, וּמֹשֶׁה הוֹרִיד  
מִבְּחוּץ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא  
מִבְּפָנִים. וְעַד שְׂמֹשֶׁה הוֹרִיד,  
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא הוֹרִיד.  
אֲשֶׁרֵי חָלְקוּ שֶׁל מֹשֶׁה.

אֲשֶׁרֵי חָלְקָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים  
שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה  
בְּכַבּוּדָם. הַתְקִין הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאַהֲרֹן מִטָּה וּמְנֹרֶת זָהָב שְׂמֹאֲרָה. וּמְשָׁלוּ לָקַח, מֵאוֹתָהּ מְנֹרָה

מִהֵיחֹדָי מִנֶּרְתָּא דְהוּה דְלִיק בְּכָל יוֹמָא תְרִי זְמַנֵּי  
וְאַסְתִּים פּוּם מְעֵרְתָּא וְנַחְתוּ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, פּוּם מְעֵרְתָּא הוּה פְּתִיחָא, דְכָל  
יִשְׂרָאֵל הוּו חֲמָאן לְאַהֲרֹן שְׂכִיב, וּבּוֹצִינָא  
דְמִנֶּרְתָּא דְלִיק קַמֵּיהּ, וְעֵרְסִיהּ נָפִיק וְעֵייל, וְעֵנְנָא חַד  
קָאִים עָלֶיהּ. וּבְדִין יָדְעוּ יִשְׂרָאֵל דְהָא אַהֲרֹן מִית.  
וְחֲמוּ דְהָא אֲסִתְלָקוּ עֵנְנֵי כְבוֹד, הָדָא הוּא דְכְתִיב  
וַיֵּרְאוּ כָּל הָעֵדָה כִּי גֹעַ אַהֲרֹן וְגו', וְהָא אוּקְמוּהָ.  
וְעַל דָּא בְּכוּ לְאַהֲרֹן כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל, גּוֹבְרִין וְנָשִׂין  
וְטָרַף, דְהָא רַחֲמֵי מְכַלְהוּ הוּה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הֵנִי תִלְתָּא אַחִין עֲלָאִין קַדִּישִׁין,  
אַמַּאי לָא אֲתַקְבְּרוּ בְּאַתְרַ חַד, וְשִׁיפִין  
אַתְבְּדְרוּ, חַד הֲכָא, וְחַד הֲכָא, וְחַד בְּאַתְרַ אַחֲרָא.  
אַלָּא אִית דְאַמְרִי, בְּאַתְרַ דְבַעָאן יִשְׂרָאֵל לְאַסְתִּכְנָא  
בֵּית, מִית כָּל חַד וְחַד, בְּגִין לְאַנְנָא עָלֵיהוּ,  
וְאַשְׁתַּזְבוּן, אֲבָל כָּל חַד וְחַד מִית בְּדַקָּא חַזִּי  
עָלֵיהוּ. מְרִים בְּקַדְשׁ, בֵּין צְפוֹן לְדְרוֹם. אַהֲרֹן לְסִטְרַ  
יְמִינָא. מִשָּׁה בְּדַקָּא חַזִּי לִיהּ. אַחִיד הוּא טוֹרָא  
לְטוֹרָא דְאַהֲרֹן, וְכַנִּישׁ לְקַבּוּרְתָּא דְמְרִים לְגַבֵּי הַהוּא  
טוֹרָא, אַחִיד לְתֵרֵי סִטְרֵי. וְעַל דָּא אֲתַקְרִי הַר  
הָעֵבְרִים, דְתֵרֵי סִטְרֵי טוֹרָא דְמַעְבְּרֵי, וְאַחִיד  
לְסִטְרָא דָּא וּלְסִטְרָא דָּא.

(דברים לב) הַר הָעֵבְרִים, שְׁשֵׁנִי צִדֵי הַהַר שְׁעוֹבְרִים, וְאַחֲזוּ לְצִד זֶה וּלְצִד זֶה.

שֶׁהַדְּלִיק בְּכָל יוֹם פְּעַמִּים,  
וְנִסְתָּם פִּי הַמַּעֲרָה וַיִּרְדּוּ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, פִּי הַמַּעֲרָה  
הָיָה פְּתוּחַ, שְׁכָל יִשְׂרָאֵל רָאוּ  
אֶת אַהֲרֹן שׁוֹכֵב וְנֵר הַמִּנְוָה  
דוֹלֵק לְפָנָיו, וּמִטָּתוֹ יוֹצֵאת  
וְנִכְנְסֵת, וְעַנָּן אֶחָד עוֹמֵד עָלָיו.  
וְאִזּוּ יָדְעוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁהָרִי מִת  
אַהֲרֹן, וְרָאוּ שֶׁהָרִי הִסְתַּלְקוּ עֵנְנֵי  
הַכְּבוֹד. זֶהוּ שְׁכָתוּב וַיֵּרְאוּ כָּל  
הָעֵדָה כִּי גֹעַ אַהֲרֹן וְגו', וְהָרִי  
פָּרְשׁוּהָ. וְעַל זֶה בְּכוּ לְאַהֲרֹן כָּל  
בֵּית יִשְׂרָאֵל, גּוֹבְרִים וְנָשִׂים וְטָרַף,  
שֶׁהָרִי אֲהוּב מִכָּלֶם הָיָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, שְׁלֹשֶׁת אַחִים  
עָלִיוֹנִים קְדוּשִׁים אֵלּוּ לְמָה לָּא  
נִקְבְּרוּ בְּמָקוֹם אֶחָד, וְהֵאֵיבְרִים  
הִתְפָּזְרוּ, אֶחָד כָּאן וְאֶחָד כָּאן  
וְאֶחָד בְּמָקוֹם אַחֵר? אֵלָּא יֵשׁ  
אוּמְרִים, בְּמָקוֹם שְׁצַרִּיכִים  
יִשְׂרָאֵל לְהִסְתַּכֵּן בּוֹ, מִת כָּל  
אֶחָד וְאֶחָד, בְּשִׁבִיל לְהִגֹּן  
עָלֵיהֶם, וְנִצְלוּ. אֲבָל כָּל אֶחָד  
וְאֶחָד מִת פְּרָאוּי עָלֵיהֶם. מְרִים  
בְּקַדְשׁ, בֵּין צְפוֹן לְדְרוֹם. אַהֲרֹן  
לְצִד יְמִין. מִשָּׁה פְּרָאוּי לוֹ. אַחֲזוּ  
אוֹתוֹ הַר לְהַר אַהֲרֹן, וְכִנְסוּ  
לְקַבּוּרַת מְרִים לְגַבֵּי אוֹתוֹ הַהַר,  
אַחֲזוּ לְשֵׁנֵי צִדִּים. וְעַל זֶה נִקְרָא

**זָכָא חוֹלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקָיָא בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאַתִּי. וְאַף עַל גַּב דְּאַיְנוּן בְּאַתְרַּא אַחְרָא, בְּעֶלְמָא אַחְרָא עֲלָאָה, זְכוּתֵהוֹן קַיְימָא בְּעֶלְמָא דָּא, לְדַרְי דְרִין. וּבִשְׁעַתָּא דְיִשְׂרָאֵל תִּיַּיבִין בְּתִיּוּבְתָא קַמִּי קַדְשָׁא בְרִידָּהּ הוּא, וּגְזִירָה אַתְגְּזֹר עָלֵיהוּ, בְּדִין קְאָרִי קַדְשָׁא בְרִידָּהּ הוּא לְצַדִּיקָיָא דְקַיְימִי קַמִּיהָ לְעִילָא, וְאוּדַע לֹון, וְאַיְנוּן מְבַטְלִי הֵהִיא גְזֵרָה, וְחַיִּים קַדְשָׁא בְרִידָּהּ הוּא עָלֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל. זָכָאִין אִיְנוּן צַדִּיקָיָא, דְעָלֵיהוּ כְּתִיב (ישעיה נח) וְנַחֲךָ יי תְּמִיד וְגו'.**

**אֲשֶׁרִי חֵלֵק הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. וְאַף עַל גַּב שֶׁהֵם בְּמָקוֹם אַחֵר, בְּעוֹלָם אַחֵר עָלְיוֹן, זְכוּתָם עוֹמְדָת בְּעוֹלָם הַזֶּה לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. וּבִשְׁעָה שֶׁיִּשְׂרָאֵל חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְגִזְרָה נִגְזְרָת עֲלֵיהֶם, אִזּוּ קוֹרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים שְׁעוֹמְדִים לְפָנָיו לְמַעַלָּה וּמוֹדִיעַ לָהֶם, וְהֵם מְבַטְלִים אוֹתָהּ גְזֵרָה, וְחַס**

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יִשְׂרָאֵל. אֲשֶׁרִי הַצְּדִיקִים, שְׁעֲלֵיהֶם כְּתוּב (ישעיה נח) וְנַחֲךָ ה' תְּמִיד וְגו'.

סֵפֶר אוֹר הַזֶּהָר (עמוד 312)

ב. אורות הזהר לא נתגלו רק לחבריא במחשבת לבם והנה עם שכבר נתן לנו רשות רבי שמעון בן יוחאי לכתב, וגם כי לא למד רק לאותם הזו חברים, דעלו ונפקו באדרא קדישא, ועם כל זה הקפיד רבי אלעזר בננו, ונתפעס על זה, וגם הוא עצמו השיב לו, דמכאן ולהלאה להוון מלין סתימין בגוונא, אבל לשאר חכמי דורם, עם היותם תנאים, לבם רחב כפתחו של אולם, עם היותם כתובים, הם אצלם מלין סתימים, ולא אתגליין אלא לחבריא האילין בלחוד, ואף גם הם בתוך מחשבות לבם, ולא מן הפה ולחויז, וכמו שכתוב סתימים מלים בגוונא, ולא אמר בינא.

ג. אחרי פטירת הרבי שמעון בן יוחאי אמרה החבריא: "אל תתן את פיך להחטיא את בשרך" וכן בפרשת ויחי דף רי"ז. אמר שם: בכה רבי אבא, רבי שמעון ריחייא דטחנין מניה מנא טבא וכו', ולא אשתאר בעלמא מיניה, בר כמה דכתיב, (שמות טז) קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העומר מן והנח אותו לפני ה' למשמרת, לאצנעותא, ואלו בהתגלייא לא כתיב, השתא מאן יכיל לגלאה רזין, ומאן ינדע לון.

גם בפרשת אחרי מות דף ע"ט., וזה לשונו: בטר דשכיב רבי שמעון, הוון אמרי (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

ד. רבי שמעון בן יוחאי הכיר ברבי אבא שיוכל להעלים הדברים אפלו מחכמי דור ההוא ואין ספק, כי לולי שרבי שמעון בן יוחאי הכיר וידע ברוח קדשו, כי רבי אבא היה חכם גדול ויודע להלביש ולהעלים הדברים דרך חידה ורמז, שלא יבינו אפילו חכמי הדור ההוא, לא היה מצוהו שיכתב. כי הנה שם באדרת האזינו עצמה, דף רצ"ד, אמר, כל מאן דמגלה רזין, בידוע דנשמתי, לאו איהו מגופא דמלכא קדישא. ובגין דא כד תיפוק נשמתי וכו', ווי ליה, ווי לנשמתי. זכאה חולקיהוון דצדיקיא, דמכסין רזין, כל שכן רזין עלאין דקודשא בריד הווא.

וכן בפרשת פנחס דף רמ"ד. ברעיא מהימנא, על פסוק ועשירית האיפה סלת וגו', וזה לשונו: אמר רעיא מהימנא, מאן דמזלזל בפרורין דנהמא וכו', כל שכן מאן דמסר רזין דאורייתא, וסתרי קבלה, וסתרי מעשה בראשית, או סתרי אתוון דשמא מפרש, לאנשים דלאו אינון הגונים וכו', עליה אתמר (איוב טו): נודר הוא ללחם איה. ללחמה של תורה ולית מאן דישגח עליה וכו'.

(הקדמת מורנו הרב חיים ויטאל זכותו יגן עלינו אמן לעז חיים)